100 JAAR DORPSKERK

SANTPOORT.

28 OKTOBER 1917 - 2017

Dorpskerk vanaf de Wüstelaan, 1949

Bewogen zijn

Alstublieft. Een cadeautje van een 100-jarige, van de Dorpskerk. Misschien heeft u op de banner boven de ingang van de kerk aan de Burgemeester Enschedélaan al gezien dat we die leeftijd hebben bereikt. Meestal gaat het bij een verjaardag andersom, maar wij van de Dorpskerk doen deze eenmalige uitgave nu aan alle Santpoorters graag cadeau. We willen namelijk dit jubileum samen met u en jullie allemaal vieren. Zo kwamen we op het idee voor deze glossy, waarin we iets willen laten zien van de Dorpskerk vroeger en nu. Mensen in die kerk zijn ook steeds nauw betrokken geweest op het dorp en we vroegen ons af: wat verbindt ons nu met niet-kerkelijke Santpoorters?

In de Dorpskerk komen mensen samen die geloven. Het geloof is iets dat hen raakt, bezielt en beweegt. Als je iemand daarnaar vraagt, komt er altijd wel een mooi verhaal. Dat geldt net zo goed voor mensen die niet in de kerk komen. We waren benieuwd naar de 'drive' van bekende en minder bekende, kerkelijke en niet-kerkelijke Santpoorters. Zij vertellen hun verhaal in deze glossy.

We laten het gebouw met die mooie ramen zien, we hebben een speciale pagina voor de kinderen met een leuk verhaal en een puzzel, en vergeet u niet mee te doen met de prijsvraag.
In het blad presenteren we u ook het programma van onze feestweek in de laatste week van oktober. We zouden het erg leuk vinden om u dan in de Dorpskerk te ontmoeten.

We hopen van harte dat deze glossy u inspireert en dat u er misschien zelfs wel iets in herkent van wat u bezielt.

Veel leesplezier en hopelijk tot ziens in de Dorpskerk!
De redactie

En we zijn natuurlijk heel benieuwd naar uw reactie: 100jaardorpskerk@pg-spvb.nl.

Colofon:
Santpoort, oktober 2017.
Dit tijdschrift is een eenmalige uitgave van de Protestantse gemeente ter gelegenheid van 100 jaar Dorpskerk te Santpoort.
Tekening: Eric Coolen
Redactie: Paul Kuiper, Gerrit Out, Otto Sondorp, Erik van der Kooij (eindredactie) en Marina Kapteyn, (www.alphatekst.nl).
Andere medewerkers: Marieke Roggeveen, Henk Reefhuis, Wim Westerman, Carla van Woensel, Harrie van Wees , Linda Welther.
Foto's: John Oosterhuis, Fotokring Polderlicht, Marina Kapteyn, Gerrit Out, Otto Sondorp, Joost Wouters, Reinder Weidijk. Beeldbank Noord-Hollands Archief.
Voor al uw reacties: 100jaardorpskerk@pg-spvb.nl.

Inhoud

"In het Inloophuis vieren wij het leven"
12

Programma feestweek
8 en 9

Wat kinderen tekenden bij de kerkramen
18

Inspiratie in beeld
10

Miniportretten
14, 25, 36, 52

Licht door de ramen
34

Columns

07 **Otto Sondorp**
Predikant Dorpskerk

28 **Frank Dales**
Burgemeester Velsen

37 **Joost Jongepier**
Boekhandel Bredero

45 **Ruud Hirdes**
Voorzitter wijkkerkenraad Santpoort

Interviews

12 **Eline Wielinga**
Inloophuis Kennemerland

22 **Eric Coolen**
Illustrator

50 **Paula Blom**
't Mosterdzaadje

54 **Bram Bosch**
Bosch Sport

WIN!!

Prijsvraag

53

& verder

2, 26 en 27 Historie in beeld

29 Gedicht

30 Luchtfoto Santpoort

32 De Dorpskerk bruist

38 Santpoort helpt Madras

40 Daarom gaan zij naar de Dorpskerk!

42 100 jaar Dorpskerk en 500 jaar Reformatie

Fons Captijn

Als het niet om mensen gaat, dan gaat het over helemaal niets..

Deze zin verwoordt prachtig het thema van deze glossy. Des te mooier is het, als we ons realiseren dat deze woorden afkomstig zijn van Fons Captijn, die we kennen als voormalig pastor van de Naaldkerk. Op 26 september 2017 is Fons overleden. Op 12 september heeft hij een indrukwekkende afscheidsgroet laten uitgaan aan iedereen die hem lief is. Dit citaat was daarin opgenomen.

Otto Sondorp, predikant Dorpskerk

De Dorpskerk is al meer dan 100 jaar dichtbij

Het is steeds gewoner als iemand 100 jaar wordt. Toch rukt de (loco-)burgemeester er nog steeds op uit om in bijzijn van de lokale pers de krasse oudere te feliciteren. Mooi als iemand zo oud wordt. Nog beter als dat in goede gezondheid gebeurt.

De kerk in Nederland lijkt in de ogen van velen intussen een krasse knar. Als je gebouw 100 wordt, kun je inderdaad zo worden gezien. En ja, de burgemeester komt in deze glossy ook langs om ons te feliciteren.

Intussen heeft het 'instituut kerk' voor een meerderheid van de Nederlanders niet of nauwelijks betekenis meer. Van gelovigen zijn we langzamerhand mensen geworden die het wel zijn gaan geloven. Na jaren van verzuiling zijn we opgelucht onze eigen weg gegaan en knopen we onze eigen levensbeschouwing aan elkaar. Daar heb je zo'n gebouw en zeker geen priester of dominee meer voor nodig. We maken zelf wel uit wat we moeten denken en geloven.

Dat we in meerderheid de kerk de rug hebben toegekeerd, zegt overigens niet alles over ons geloven. Zo blijkt meer dan de helft van alle Nederlanders te weten dat er een hiernamaals is en beschouwt ruim 40% zichzelf als een spiritueel mens. Dat zal in Santpoort niet anders zijn.

In de oude Dorpskerk is er intussen nog steeds een vergrijzende maar warme gemeenschap, die volop in het leven staat, die elkaar opzoekt als het moeilijk is, die niet alleen op zondag bijeenkomt om elkaar te ontmoeten en die gefascineerd blijft door de oeroude verhalen. Die je kunnen wakker schudden, troost kunnen bieden en een richting aan je leven kunnen geven.

Daarnaast is deze gemeenschap vanouds intens betrokken op alle Santpoorters, of het nu (mede)gelovigen zijn, anders- of niet-gelovigen. Onder de titel Dorpskerk Dichtbij zijn en worden tal van activiteiten opgezet. Ook als iemand wil trouwen of als er een uitvaart is, weten mensen de weg naar de Dorpskerk heel goed te vinden. En hoe vaak is er in het kader van Cultuur in de Dorpskerk geen prachtige muziek te horen?

Ondanks alle ontkerkelijking en haar hoge leeftijd leeft de Dorpskerk nog volop en wil ze van belang zijn voor Santpoort. Dat beweegt ons, om bij het thema van deze glossy aan te sluiten, en die beweging is al veel ouder dan 100 jaar.

Jubileumfeestweek in de Dorpskerk

Zaterdag 21 t/m Zondag 29 oktober

We vieren het jubileum samen met u en bieden een gevarieerd programma, met als rode draad de fototentoonstelling in de Dorpskerk. Op de pagina hiernaast leest u wat er van dag tot dag te doen is.

Burgemeester Enschedélaan 67, Santpoort-Noord

De Dorpskerk in beeld

Hoe kun je beter 100 jaar in beeld brengen dan met een fototentoonstelling? In de kerkzaal kunt u de hele week de beelden bekijken van Fotokring Polderlicht, historische foto's en video's van de Dorpskerk.

Openingstijden
Zaterdag 21 oktober: 14.00 - 18.00 uur
Zondag 22 oktober: 14.00 - 18.00 uur
Maandag tot en met vrijdag 23 - 27 oktober: 20.00 - 22.00 uur
Zaterdag 28 oktober: 10.00 - 12.00 uur en 14.00 - 18.00 uur

Zaterdag 21 oktober

Opening

Om 16.00 uur wordt de fototentoonstelling in de kerk officieel geopend. De foto's zijn gemaakt door John Oosterhuis en Fotokring Polderlicht: fraaie artistieke impressies van het kerkgebouw en de activiteiten die er plaatsvinden. De tentoonstelling bevat ook unieke opnamen uit het privéarchief van de kerk.

Zondag 22 oktober

Viering en uitleg van de ramen

Uiteraard is om 10.00 uur de wekelijkse viering. Om 16.00 uur onthult de vroegere predikant Henk Reefhuis de geheimen van de kerkramen van de Dorpskerk (zie ook pagina 34).

Maandag 23 oktober

De roerige geschiedenis van de Dorpskerk

Historicus Jan Morren neemt de bezoekers mee in de geschiedenis rond de rampzalige brand van de oude Dorpskerk. De lezing van Jan Morren begint om 20.00 uur.

U kunt bij alle activiteiten gratis naar binnen, maar we vagen wel een bijdrage aan de uitgang. De opbrengst daarvan komt geheel ten goede aan het Inloophuis Kennemerland. Ook verkoopt de stichting Santpoort helpt Madras van alles voor het goede doel.

Dinsdag 24 oktober

Wees nu eens stil

Deze avond zal er om 20.00 uur iets unieks in de kerk plaatsvinden. Er klinken geen woorden, zoals zo vaak in de afgelopen 100 jaar. Maar stilte en prachtige muziek. Een avond van meditatie, rust en inkeer. En zeg eens eerlijk, wie heeft hier in zijn of haar drukke bestaan nu geen behoefte aan?

Woensdag 25 oktober

Franse bezieling

Een bijzonder optreden van de Canadees-Franse zangeres Camadou. Zij wordt begeleid door de Santpoortse Dasha Beltiukova (fluit) en Hans van Gelderen (gitaar). Camadou presenteert een mix van bekende Franse chansons uit heden en verleden. Van Brel en Aznavour tot Salvador en Bruni. Daarnaast laat ze haar eigen chansons horen. Dit programma van bezieling, hartstocht, melancholie en humor begint om 20.00 uur.

Donderdag 26 oktober

Mystiek? In de kerk?

Een boeiende avond met mystiekdeskundige Kick Bras, waar een voor velen onbekende kant van de christelijke traditie wordt onthuld. Een avond met tekst en beelden, met uitleg over religieuze ervaringen. Niet zweverig of vaag, want mystiek blijkt met het leven van alledag te maken te hebben. Aanvang: 20.00 uur.

Vrijdag 27 oktober

Zing mee!

De uitsmijter in deze feestweek: het Dorpskerk-meezingfestival! Vanaf 20.00 uur zingen we met elkaar liederen en liedjes die voor iedereen bekend zijn. Ook zullen we de honderdjarige toezingen. Elina Keijzer begeleidt en Antje de Wit is de dirigente. De opbrengst van deze avond is bestemd voor de Arkgemeenschap in Bloemendaal.

Zaterdag 28 oktober

Stilte in de ochtend – swingen op het orgel in de avond

De kerk is vanaf 10.00 uur open voor een ieder die op zoek is naar een moment van stilte, voor wie een kaarsje wil opsteken bij de gedachtenisplek en de tentoonstelling wil bekijken.
Om 20.00 uur tovert de bekende organist Dirk Out mooie muzikale klanken uit het gerestaureerde orgel. Ineke Wentink begeleidt hem op saxofoon. De organisatie is in handen van de Stichting Cultuur in de Dorpskerk.

Zondag 29 oktober

Feestelijke afsluiting

De jubileumweek wordt afgesloten met een feestelijke kerkdienst, waaraan de Dorpskerkcantorij meewerkt. De dienst wordt geleid door ds. Otto Sondorp en ds. Henk Reefhuis, en begint om 10.00 uur.

Inspiratie in beeld

De fotografen van Fotokring Polderlicht maakten foto´s voor de tentoonstelling in de Dorpskerk. Op deze en de volgende pagina lichten wij een tipje van de sluier op en ziet u wat hen inspireerde aan of in de kerk. De tentoonstelling is te bezoeken van 21 tot en met 28 oktober.

“In het inloophuis vieren wij het leven”

Manon Boom (l) en Eline Wielinga (r), de twee coördinatoren van het inloophuis.

Al ruim vijf jaar biedt Inloophuis Kennemerland aan de Wulverderlaan een ongedwongen en huiselijke ontmoetingsplek aan iedereen die in zijn of haar leven met kanker te maken krijgt. Partners, familieleden en vrienden zijn eveneens welkom. “Want”, vertellen coördinator Eline Wielinga en medecoördinator Manon Boom, “kanker heb je niet alleen, maar kanker heb je samen.”

Sneltrein

Ruim een op de drie Nederlanders krijgt in de loop van zijn of haar leven kanker. Dit is dan vaak een enorme schok. Niet alleen voor de patiënt, maar ook voor de naaste omgeving. “Voor iemand met de diagnose kanker voelt het alsof de poten onder de stoel vandaan worden gezaagd”, vertelt Eline, “ze komen ze in een sneltrein terecht vol ziekte, chemo en/of bestralingen waar ze niet uit kunnen stappen. Met alle gevolgen van dien, denk bijvoorbeeld aan een gezin met jonge kinderen. Na dit traject kun je een heleboel niet meer en krijg je te maken met rouw en verlies, verlies van: fysieke gezondheid, sociale contacten, je haar… Ook is kanker een dure ziekte, met veel financieel leed. Misschien niet het eerste waar je aan denkt, maar wel een feit: je salaris valt terug naar 70%, een pruik wordt niet volledig vergoed, je valt af en hebt nieuwe kleding nodig… Wij zien het zo: kanker staat in het midden en daar omheen is allerlei problematiek. Veel van onze activiteiten zijn daarom gericht op verwerking. We hebben meerdere lotgenotencontactgroepen en activiteiten zoals zingen in een koor, creatieve therapie, massage, verwen- en informatiedagen, zwemmen, mindfulnesstraining, yoga... Bij alle activiteiten zijn af en toe tranen, maar af en toe wordt er ook ontzettend veel gelachen. Het leven wordt hier gevierd.”

Eenzaam proces

Toen zeven jaar geleden het plan voor het opzetten van een inloophuis ontstond, was er bij de initiatiefnemers een droom: een inloophuis met een houten keukentafel met butsen erin. Een geleefde tafel, zoals het leven voor veel mensen als metafoor staat, een leven met hoogte- en dieptepunten. Deze tafel is er gekomen, en inmiddels hebben al heel veel gasten hier lief en leed met elkaar gedeeld. In een veilige omgeving waar deskundige vrijwilligers aanwezig zijn om de gasten te ontvangen en een luisterend oor te bieden. Jaarlijks bezoeken zo’n 3600 gasten het inloophuis,

variërend van 10 tot 35 gasten per dag. Eline vertelt dat de lotgenotencontactgroepen met thema's werken: "Zoals angst, stilte, welke muziek is voor jou belangrijk, communicatie… Waarom communicatie? Als je een tijdje ziek bent, wil je anderen niet meer lastigvallen met je verhaal. Of je vindt het moeilijk om 'nee' te zeggen als iemand je meevraagt voor een wandeling, omdat je te moe bent. Chemo kan voor een onvoorspelbare vermoeidheid zorgen. Dit is een eenzaam proces, het is dan fijn om met anderen in een vergelijkbare situatie hierover te praten, en je gehoord en begrepen te voelen."

Kwetsbaarheid

Na de vraag wat haar beweegt om dit werk te doen, moet Eline even nadenken, en dan begint ze te vertellen dat gezondheid niet vanzelfsprekend is. "Ik kom zelf uit de zorg en ik heb al veel mensen verloren aan kanker, onder wie mijn 17-jarige zus. Kanker loopt als een rode draad door mijn leven en heeft mij laten beseffen hoe kwetsbaar je bent als mens. Ik wilde iets doen om mensen te ondersteunen in hun kwetsbaarheid, en ik vind het fijn om voor deze stichting te mogen werken, zeker samen met medecoördinator Manon Boom. Wij vormen samen een heel hecht team, ieder met onze eigen kwaliteiten. Dit geldt ook voor onze vrijwilligers. Juist deze geweldige samenwerking en gezamenlijke passie voor het inloophuis, maakt dat het voor onze gasten als een warm bad voelt. En dat is tenslotte waar we het allemaal voor doen." Eline vertelt hoe ze omgaat met verhalen die haar raken. "Heb je mijn fiets buiten gezien? Die is heel belangrijk voor mij. Af en toe heb ik een vol hoofd, dan heb ik een indringend gesprek gehad. Ik maak dan een ommetje op weg naar huis, ik woon in Haarlem, en fiets door de duinen en langs de zee. Daar laat ik mijn ziel varen en wordt mijn hoofd weer leger."

Lilian: "Tot op de dag van vandaag ben ik zo blij dat ik de stap heb gemaakt om bij het koor Zingen voor je Leven te gaan. Moe en uitgeput als gevolg van operatie, behandelingen en leren leven met kanker, was er steeds weer het zingen. Zingen geeft KRACHT, ruimte aan emoties en nieuwe energie. Voor mij is het inloophuis een onmisbaar deel van mijn herstel gebleken."

Marion: "Hoe zeer mensen ook proberen zich in te leven in de ziekte en de impact die het op je heeft, zij kunnen het niet weten. Dat roept gevoelens van eenzaamheid op. In het inloophuis ontmoet je mensen die weten hoe het is om kanker te hebben (gehad). Er hoeft niet over gesproken te worden maar het helpt wel. Thuis ben ik patiënt tussen de gezonden en in het inloophuis ben ik gewoon mijzelf tussen de (ex-)patiënten."

Wensen

Op de vraag of er nog wensen zijn - de opbrengst van de gelden die in de jubileumweek van de Dorpskerk worden opgehaald, gaat naar Inloophuis Kennemerland - antwoordt Eline: "Het belangrijkste is dat onze activiteiten kunnen blijven draaien en dat het inloophuis kan blijven bestaan in al haar facetten. Dat iedereen die het nodig heeft, hier welkom kan blijven en een veilige plek kan vinden, waar altijd een luisterend oor is."

Stichting Inloophuis Kennemerland krijgt geen subsidie en is volledig afhankelijk van fondsen en giften. Inloophuis Kennemerland, voor (ex-)kankerpatiënten en hun naasten. Adres: Wulverderlaan 51, 2071 BH Santpoort-Noord. Telefoon: 023-8885367, e-mail: info@inloophuiskennemerland.nl.

"Ik werk graag met mensen, maar ook met mijn handen"

Hans de Geus

Hans lacht. Tekenend voor zijn optimisme. Bijzonder, want zijn levensverhaal is op zijn minst ´woelig´ te noemen. Wat hij heeft meegemaakt in zijn leven, maakt dat hij nu veel relaxter in het leven staat.

"Ik ben technisch opgeleid, maar had het na een paar jaar in de bouw wel gezien. Ik wilde iets met mensen doen. Na een omscholingstraject kon ik aan de slag als A-verpleegkundige in het toenmalige Elizabethgasthuis. Daar leerde ik Marion, mijn toekomstige vrouw, kennen. Vlak voordat we in 1998 naar Santpoort verhuisden, kreeg zij borstkanker. Helaas is zij in 2001 overleden, na een kort ziekbed. Tja, je moet door. Dus ik ging weer aan het werk in het ziekenhuis, terwijl ik net de zorg voor mijn vrouw thuis achter de rug had. Ik vond het werk leuk, maar soms viel het niet mee. In 2004 was ik op en kreeg ik een andere functie, bij bureau Opname. Gelukkig bleef ik werken met mensen.

Twee jaar later ben ik zelf door een hersenbloeding doodziek geweest. Ik heb op de rand van dood en leven verkeerd en zelfs even 'over de rand mogen kijken'. Een hele bijzondere ervaring. Maar 'het was nog niet mijn tijd.'

Uiteindelijk ging ik weer aan de slag, maar dat was lastig: een reorganisatie in het ziekenhuis, ik moest nieuwe dingen leren, wat niet ging door mijn concentratieproblemen en blijvend geheugenverlies. Afijn, men besloot mij uiteindelijk te ontslaan. Een hele nare periode. Met behulp van een advocaat ben ik erdoorheen gerold. En dan? Ik wist in die periode dat ik wel weer iets met mijn handen wilde doen. In mijn vrije tijd was ik al bezig met allerlei kleine klusjes in en om het huis en bij anderen. Het 'klussen' zit me in het bloed. Maar ook het werken met mensen. Zo ben ik in 2011 begonnen met de klussenbus, eerst klein, nu krijg ik veel aanvragen. Ook van Zorgbalans. Maar ik doe het op mijn manier: ik werk niet de hele dag. Ik sta relaxed in het leven, heb lieve mensen om mij heen en ben er ook voor anderen. Verder heb ik niet zo veel wensen. Waarom zou ik? Mijn motto? **Carpe diem, pluk de dag!**"

Wat bezielt jou eigenlijk?

Waar ga je voor? Waar sta je voor?
Welke keuzes maak je? Waarin geloof je?

In de Dorpskerk zoeken wij naar antwoorden op deze vragen. Door samen te komen, ons te laten inspireren door de oeroude verhalen, liederen en muziek.

We geloven niet in starre waarheden of opdringerigheid. We hebben oog en oor voor mensen om ons heen in kerk en dorp.

We zijn er voor mensen die bezield willen worden.

De Dorpskerk is er voor jou. De Dorpskerk is er voor u. De Dorpskerk is er voor iedereen. De Dorpskerk: altijd dichtbij.

Meer weten? www.dorpskerksantpoort.nl of
www.facebook.com/dorpskerkdichtbij

Een volle lach!

18 jaar en een paar dagen eerder mijn vader plotseling verloren aan de gevolgen van een wespensteek. Zo zat ik met mijn familie op het strand tijdens een van de dagen na het overlijden en daags voor de uitvaart. Wij hadden er al dagen op zitten van hectiek, bezoek, chaos en verdriet. Dagen van verbijstering en geregel, en nu zaten we met elkaar op het strand. De tranen waren op en er was ruimte voor een lach, soms zelfs een bulderende. Wel zag ik mensen om ons heen kijken en zag ze denken “Hè, hoe kunnen ze nou zo vrolijk zijn na zo’n heftig en plotseling verlies?” Op dat moment voelde dat zeer ongemakkelijk, het lachen zelf was echter zo fijn. Het keurslijf gaf mij dat ongemak; hoort lachen niet als je verdriet hebt? Kan dat niet samen vroeg ik mij af?
Nou en of is mijn antwoord daar nu op! Waarom zei niemand mij dat?

Wat ik mij herinner is dat ik dat moment van lachen zo intens fijn vond. Een moment van ademhalen en wat anders dan de dood. Wat anders dan die zwaarte die iedereen om je heen ook in stand houdt omdat ze gewoonweg niet weten hoe te reageren en soms zelfs liever de ontmoeting bewust ontwijken. Ook de destijds uitvoerende begrafenisondernemer droeg bij aan de zwaarte. De kleding, zijn gezicht, zijn woordgebruik in termen van: wat erg, zo verdrietig, wat een verlies, ontzettend moeilijk, hoe hard, allemaal woorden die de zwaarte, die er toch al is, enorm kracht bij zetten. Wat had hij een belangrijk verschil voor ons kunnen maken door ons te helpen bij het toelaten van de lach.

Het was dat moment dat ik leerde als kind dat ik nooit iemand zou ontwijken na verlies en te allen tijde op iemand zou afstappen in die situatie. Enkel het benoemen dat je even niet weet wat te zeggen maar het fijn is iemand te zien kan al genoeg zijn. Soms zelfs een enkele aanraking of glimlach kan genoeg zijn om verdriet te erkennen en iemand een fijn gevoel te geven.

Dat gevoel ontwikkelde zich sterk bij mij in de jaren die volgden. Het sterkt mij in mijn manier van werken als begeleider bij leven en afscheid. Met regelmaat vragen mensen mij ”hoe kan je toch dat werk doen, je bent de hele dag bezig met de dood en altijd met verdriet”. Mijn antwoord is steevast dat ik eigenlijk enkel bezig ben met leven en dat ik heel veel plezier heb met families ook in de zwartste situaties die je maar kunt bedenken. Juist omdat ik begeleid uit liefde voor het leven. Mijn lach is er iedere dag. De families bij wie ik mag begeleiden schrijven er over in hun referenties. We lachen met elkaar tussen alle tranen door die families natuurlijk ook hebben. Juist dat geeft hen tijd om adem te halen en bewuste keuzes te maken in de periode voor een overlijden en in de afscheidsdagen na een overlijden. Niemand hoeft deze families nog eens extra te zeggen hoe erg het is, hoe zwaar het is om je geliefde te moeten (gaan) verliezen, hoe pijn het doet, dat weten en voelen ze zelf helaas als de beste.

Dus wat mij bezielt dit werk te doen? Wat mij iedere dag beweegt in het speelveld van ‘de dood’?

Mijn doel is altijd om de rauwheid van de situatie -hoe erg en heftig ook- met zo min mogelijk rafelige randjes in de rugzak van de mensen en vooral kinderen te laten verdwijnen. De rugzak die ze hun leven lang mee dragen met alle ervaringen die hun pad kruisen. Het verlies is een feit en kan ik niet voor ze veranderen. De tranen zijn er en vloeien rijkelijk bij momenten, logisch. Wat kan het dan heerlijk zijn om ook af en toe vol en bulderend te kunnen en mogen lachen. Ook in tijden van rouw. Juist!

Patty Duijn

www.pattyduijn.nl | Vragen of een overlijden melden?
06-30093482 of info@pattyduijn.nl

Snacks & Catering

Peter

Hagelingerweg 165
Santpoort- Noord
023-5375554
www.snackbarpeter.nl

- de lekkerste (ras)patat,
- snacks, hamburgers,
- gezonde lunchbroodjes,
- tosti, uitsmijters,
- ijs & milkshakes,

Primeurshop Bol

Onze specialiteiten:
- *Eerste klas groenten en fruit*
- *Primeurs*
- *Kant en klaar maaltijden*
- *Salades*
- *Maaltijd service*

Hagelingerweg 1, Santpoort
(023) 537 83 25
info@primeurshopbol.nl
www.primeurshopbol.nl

Wat kinderen tekenden bij de kerkramen

Wat heeft de kerk kinderen nu nog te zeggen? Henk Reefhuis, oud-voorganger in de Dorpskerk, gaf 16 jaar lang godsdienst- en filosofielessen aan kinderen uit groep 7 en 8 van de openbare scholen. Vanwege het 100-jarig bestaan van de Dorpskerk leidde hij kinderen van drie basisscholen rond in de kerk. Het leverde bijzondere reacties en gesprekjes op.

Ter gelegenheid van 100 jaar na de brand in 1916 en de herbouw in 1917 hebben we - de protestantse gemeente Santpoort - een programma voor schoolkinderen uit groep 7 en 8 opgezet. Iets vergelijkbaars hadden we in 1994 ook gedaan, bij 'In vogelvlucht. 150 jaar Dorpskerk in Santpoort'. De drie basisscholen van Santpoort werden uitgenodigd: Bosbeek, Brederode-Dalton en Parnassia. De Parnassiaschool is voortgekomen uit de fusie van de Bernard Alfrinkschool (rooms-katholiek) en de Juliana van Stolbergschool (protestants-christelijk). Alleen al deze fusie, die eeuwenlang voor onmogelijk zou zijn gehouden, illustreert hoe snel de veranderingen gaan.

Rondleiding

De kinderen kregen een rondleiding door de Dorpskerk, speciaal met het oog op de glas-in-loodramen. Dat leverde bijzonder boeiende en meelevende gesprekken op. Van enkele ramen had ik foto's gemaakt en details uit die foto's verwerkt in een paar lesbrieven, die door de scholen werden gekopieerd. In een aantal lessen werden die lesbrieven voor of na het bezoek aan de kerk behandeld. Enkele van de reacties en verwerkingen die de kinderen schreven of tekenden vindt u op deze pagina's terug.

Vragen

De meeste kinderen hebben geen godsdienstige opvoeding gehad. Aan het begin van elke bijeenkomst stelde ik drie keer twee vragen: Bestaat 'het verstand' echt? En zo ja, waar zit dat in mijn lichaam? Alle handen wezen dan meteen naar de hersens. Maar als ik dan vroeg of we daar in de bovenkamer de gedachten op plankjes geordend

zouden zien liggen, wanneer ik een klein gaatje – 'doe dit niet thuis!'- zou boren, werd er vrolijk gelachen. Op dezelfde manier vroeg ik naar het bestaan van 'de liefde'. De handen gingen meteen naar de harten, en nee, door dat denkbeeldige gaatje zie je in de harten ook geen liefde zwemmen. En zo vroeg ik ook naar 'God'. Bestaat God echt? En zo ja, waar zit hij dan? Weliswaar wezen de handen vrij vlot naar omhoog. Maar als ik dan vroeg of er soms aan het einde van het heelal een muur zou staan met daarop een bordje 'Einde Heelal' , werd er weer ontspannen gereageerd. Blijkbaar zijn er meer dingen waarvan je het bestaan niet kunt vaststellen en die je toch zinvol ter sprake kunt brengen.

"Gelooft u zelf ook?"

Zulke eenvoudige vragen waren voldoende om daarna ongehinderd te zien welke verhalen en gebeurtenissen er in de ramen werden uitgebeeld. Ik vroeg steeds wat de kinderen erin zagen, wat ze erin hoorden. Zoals gezegd: dat werden fantastische gesprekken, die vaak ook nog aansloten op wat ze op school al bij geschiedenis en andere vakken hadden geleerd – dit ook tot vreugde van de docenten die erbij waren! Een van de kinderen vroeg op een goed ogenblik: "Meneer, gelooft u zelf ook?" Ik antwoordde met enige bedachtzaamheid: "Ja, dat denk ik wel. Maar bedenk ook, dat dat mysterie voor mij even groot is als voor jou." Dat was voldoende.

Brederode Daltonschool
Parnassiaschool
Bosbeekschool
Openbaar basisonderwijs

Wat kinderen tekenden

Leo Strobino

Thijmen

Djoeke: De vluchtelingen worden gered

Detailfoto's kerkramen John Oosterhuis

“Santpoorters zijn erg trots op hun dorp, en terecht”

Eric Coolen

Illustrator tekent de Dorpskerk

Bij een jubileum hoort een jubileumglossy en bij een jubileumglossy hoort een mooie omslagillustratie van de jubilaris, in dit geval de 100-jarige Dorpskerk in Santpoort. Het omslag is voor deze gelegenheid ontworpen en getekend door de Haarlemse illustrator Eric J. Coolen.

Vele juweeltjes in Santpoort

Eric Coolen tekent al vanaf zijn veertiende, eerst in de schoolkrant en na zijn schooltijd voor uitgeverijen, kranten en tijdschriften.

Sinds 2011 heeft Coolen een tekenstudio en werkt hij in opdracht voor bedrijven, uitgeverijen, instanties, kranten, gemeentes en particulieren. En natuurlijk vrij werk, al heeft hij daar steeds minder tijd voor. In 2013 ontving hij de Kunst- en Cultuurprijs de Olifant en in 2015 de Penning van Verdienste. Eric vertelt 'veel en vaak' in Santpoort te komen.

"Veel vrienden van mij wonen er, verder ben ik altijd op zoek naar tekengenieke gebouwen. In Santpoort staan vele juweeltjes! Ik heb er onlangs een aantal getekend en samengebracht in een Santpoortkalender. Santpoorters zijn erg trots op hun dorp. En terecht."

Drive

"Het verzoek om de omslag te tekenen vond ik eervol en inspirerend," vertelt Eric, "meestal teken ik omslagen voor boeken. Tijdschriften heb ik niet zo vaak gedaan, maar zijn ontzettend leuk om te ontwerpen. Mijn klare lijnstijl, een stijl bij de meeste mensen bekend van de Kuifjestrips, leent zich daar uitstekend voor. Heldere lijnen en heldere kleuren. Zeker als het een glossy betreft." Op de vraag wat hem beweegt om tekeningen te maken, antwoordt Eric: "Mijn drive is voornamelijk mijn nimmer afnemende rusteloosheid. Ik heb weinig slaap nodig.

Sinds mijn kindertijd slaap ik vier uur per nacht. De rusteloosheid in combinatie met een enorme productiviteit maakt dat ik van mijzelf iedere dag moet tekenen. Naast tekenen, speel ik gitaar in het Ampzing Genootschap en maak ik standbeelden en gevelstenen. In het centrum van Haarlem staan drie beelden (Samuel Ampzing, Kortjakje en de Meermin van Haarlem) die ik samen maakte met mijn kompaan Michaëla Bijlsma. Kortom, wat mij beweegt om te doen wat ik doe, is rusteloosheid en scheppingsdrang."

Dorpskerk

De omslagillustratie van de jubileumglossy toont een deel uit het dorpsgezicht op Santpoort-Noord, waarbij de kerk een centrale plek inneemt. De weg er naar toe (op de voor grond) benadrukt de Dorpskerk als middelpunt en nodigt iedereen uit er naar toe te gaan. Voor de belangstellenden: de volledige illustratie is als piëzografie (een digitale techniek, vergelijkbaar met zeefdruk, maar met meer diepte en nuance in de kleur) verkrijgbaar via de website www.eric-coolen.nl.

Zicht op Spaarndam

Zwembad De Houtvaart, Haarlem

KORSTANJE
ELEKTROTECHNIEK

Hagelingerweg 55-57 Santpoort
Tel.: 023-537 34 52
www.euronics.nl

Astoria Hotel "de Weyman" ★★★

Klein en gezellig familiehotel met alle comfort van 4 sterren voor de prijs van 3. U kunt altijd rekenen op persoonlijke service en gastvrijheid.
Bij ons bent u altijd aan het juiste adres!

Hoofdstraat 248
2071 EP Santpoort Noord
E: info@hoteldeweyman.nl
T: +31235493000
F: +31235370653

Uitvaartcentrum IJmuiden: Vertrouwd dichtbij

Uitvaartleider Monique Pronk:
"Uw wensen vertaal ik in een waardevol afscheid."

Uitvaartverzorging IJmond
Waalstraat 101, 0251 - 25 20 94, www.ijmonduitvaart.nl

Anneke van Eijk

Pionier op Evia

Anneke van Eijk werd geboren in de tijd van de wederopbouw van Nederland na de Tweede Wereldoorlog. Het gezin vertoonde alle dynamiek van nieuwe geloofsoriëntatie, sociaal en kerkelijk betrokken. Anneke kreeg een baan als klinisch analist in Amsterdam.

Een beslissende wending kwam in haar leven, toen ze in het kader van een oecumenische werkgroep uit Noord-Holland in 1966 vijf weken lang met een groep van 20 jongeren hielp bij de bouw van een school in hartje Griekenland; het was een project van de Wereldraad van Kerken. "Geen licht, geen gas, geen water en 's morgens hout zoeken om een vuurtje te stoken waarop het theewater warm kon worden."

Die ervaring was zo inspirerend dat Anneke in 1980 het ziekenhuis vaarwel zei en op het Griekse eiland Evia een 'arts & crafts' centrum opzette. Haar doel was traditionele Griekse technieken in stand houden zoals weven, beeldhouwen, iconen schilderen, en muziek maken in de Griekse traditie. In al haar geweven kleden is herkenbaar dat ze is gefascineerd en geïnspireerd door wat zij 'het Griekse licht' noemt. Ze verbleef veelvuldig op Evia, maar bleef ook verbonden met haar Nederlandse achtergrond. Haar omgang met de Grieks-Orthodoxe kerk maakte haar gevoelig voor rituelen in de liturgie, elementen die ze terugvindt in het gezinsleven daar en in de saamhorigheid van mensen. Ingewikkelde, scherpe discussies over 'geloofsinhoud' worden dan minder belangrijk. Het geloof wordt geleefd in vertrouwen.

Gerda Zoon-Spiering

27 jaar actief met ouderen

Zevenentwintig jaar lang was ze het hart van 'Open Venster' in de Dorpskerk, tot 1997. Gerda Zoon-Spiering, geboren en getogen in Santpoort, in de Hyacinthenstraat, later ging ze wonen aan de Overbildtweg. Ze heeft er de oorlog meegemaakt; haar vader mocht er blijven wonen toen het grootste deel van Santpoort ontruimd werd in 1944/´45; want hij werkte bij de Hoogovens. Het gezin Spiering hoorde bij de Evangelisatie, die kerkte in De Kapel aan de Pastorieweg (waar nu vijf herenhuizen staan.) Ze herinnert zich hoe ze er naar de zondagsschool ging, hoe ze op de leuning van het bruggetje over de Bosbeek voor de Kapel op elkaar wachtten. De evangelisatie begon als een zondagsschool in het Mosterdzaadje, dat daarvoor speciaal was gebouwd, eind van de 19e eeuw, toen men een nieuwe koers naar de oude kerkelijke traditie zocht in de tijd van de grote wetenschappelijke ontdekkingen. De zondagsschool van het Mosterdzaadje moest concurreren met de eveneens succesvolle zondagsschool die ds. W. Bax in de Dorpskerk oprichtte. Beide hadden succes. In de jaren na de Tweede Wereldoorlog gingen Dorpskerk en Kapel meer en meer samen op. Met name het jeugdwerk van Doevendans en Bijtelaar bracht jongeren uit heel Santpoort bij elkaar.

Het Open Venster organiseerde tal van activiteiten voor oudere en oudste gemeenteleden: van stoelendans tot verhalenmiddag en bezoek van Klazien uut Zalk, met voor iedereen een pilletje of zalfje; en niet te vergeten de busreizen en de kerstmaaltijd. En zo gaat dat vandaag de dag nog altijd.

Historie in beeld

Santpoort Dorp
Santpoort, N.H. Kerk.

Frank Dales,
burgemeester van Velsen,
inwoner van Santpoort Noord

“Maak de wereld een beetje mooier”

Ik vind het een hele eer om een column te schrijven over bezieling in een tijdschrift over 100 jaar Dorpskerk! Ik doe dat met veel plezier, want ook al woon ik hier nog maar kort, ik merkte direct dat Santpoort-Noord een warme gemeenschap is. Vanaf de eerste dag dat ik hier rondloop, zeggen mensen mij al gedag – ook toen ze nog niet wisten dat ik burgemeester ben.

Draag een steentje bij

Mijn bezieling is, dat je de wereld een stukje beter moet achterlaten dan hoe die was toen je geboren werd. Je komt op een dag in deze wereld en als je hem verlaat, moet hij er op vooruitgegaan zijn. Ik zie het als mijn plicht om daar mijn steentje aan bij te dragen. En eigenlijk vind ik dat ieders plicht.

In alle banen die ik heb gehad – als leraar in het beroepsonderwijs, in de gezondheidszorg, als wethouder, als directeur van de Dierenbescherming en nu als burgemeester – is die overtuiging de rode draad. Voor mij en voor anderen. Dat is mijn drijfveer, dat de wereld fijner is om in te leven dan daarvoor.

Zichtbare resultaten

De resultaten van die inspanningen wil ik graag zien – letterlijk. Daarom heb ik ook bewust gekozen voor lokaal bestuur. Ik wil graag zien wat de consequenties zijn voor mensen ‘om de hoek’.

Niet dat ik zelf altijd voor die resultaten zorg, natuurlijk. Ik los niet alle problemen op. Veel mensen kunnen heel goed hun eigen problemen aanpakken, maar soms komen ze er even niet uit, lopen ze tegen een hobbel aan. Daar kan ik hen overheen helpen, of een andere weg wijzen, waardoor ze weer verder kunnen. Ze doen het zelf, maar ik help een handje.

Actieve rol voor de kerk

Zo’n rol past de kerk ook heel goed. Santpoort-Noord is een hechte gemeenschap, met een sterke sociale verbondenheid. Dat zie je niet alleen tijdens de feestweek, maar ook als je gewoon op straat loopt en elkaar gedag zegt. Vaak ben je je niet eens bewust van die warmte in de gemeenschap, maar in mijn ogen is het cruciaal. In die sociale structuur en voor dat gevoel in een dorp heeft de kerk een actieve rol. Het geeft mensen het gevoel dat ze erbij horen, dat ze ertoe doen. En dat maakt de wereld weer een stukje mooier.

BEWOGEN BEWEGING

Zie de mensen, zie hun ogen
kwetsbaar in hun onvermogen
om elkaar nog aan te kijken
en hun harten te bereiken:
wees om hen bewogen.

Zie de mensen, zie hun handen
vol van het verlangen
om gemeenschap op te bouwen
maar hun harten niet vertrouwen:
wees om hen bewogen.

Zie de mensen, hoor hun woorden
die hun goede wil verwoorden
om zich met elkaar te binden
maar het hart niet kunnen vinden:
wees om hen bewogen.

Zie de mensen, hoor hun vragen
naar vrede die op zal dagen
als zij het onbevreesd gaan wagen
naar een ieders naam te vragen:
eindeloos bewogen door hun mededogen.

Luchtfoto van Santpoort Noord beschikbaar gesteld door Scholz groep.

De Dorpskerk bruist

Wie veronderstelt dat er in de Dorpskerk alleen kerkdiensten worden gehouden, heeft het mis. Ook voor evenementen waarin cultuur de hoofdrol speelt, leent deze kerk zich prima. De Stichting Cultuur in de Dorpskerk in Santpoort-Noord stelt jaarlijks een gevarieerd cultureel programma samen, dat onder meer bestaat uit concerten (klassiek/populair/zang), literair-muzikale avonden en exposities (kunst/foto's). Een sfeerimpressie (voor meer informatie: www.cultuurindedorpskerk.nl).

Licht door de ramen

De Dorpskerk staat bekend om haar gebrandschilderde ramen. Wie de tien ramen gezien heeft en de uitleg erbij heeft gehoord, begrijpt de historie en verhalen van deze kerk nog beter. Om u nieuwsgierig te maken en als uitnodiging om ze eens te komen bekijken, volgt hier een introductie.

De eerste en oudste vier ramen (raam 1 tot en met 4, aan de straatkant) verbeelden de hevige strijd van de oorlog, de angst, het standhouden tegen de overmacht en de wederopbouw van het land. De gemeenteleden vonden dat de vele kleuren aan de straatkant de kerk binnen wel donkerder maakten.

Daarom hebben de vier ramen aan de pleinkant (raam 5 tot en met 8) alle een licht centrum. Dat past ook mooi bij hun inhoud: in alle vier staat openlijk of verborgen Jezus Christus centraal.

Raam 1 – Onrecht
De vier ruiters uit Openbaring 6, die het oordeel over alle onrecht aankondigen. De koninklijke gestalte in het wit is misschien dezelfde als in Openbaring 19, Hij is Gods Woord en de pijl uit zijn boog treft doel en schept recht. Hoe verborgen ook, het volgt zijn eigen weg.

Raam 2 – Dreiging
Het tweede raam vat heel het tomeloze geweld samen in de woedende golven van het water. De gelijkenis die wordt uitgebeeld is die van de storm op zee (Mattheüs 8: 25). Water is in de Bijbel vaak het symbool van alles wat het aardse leven bedreigt. De zes leerlingen van Jezus reageren allemaal verschillend op de angstaanjagend chaos. Niet de chaos draagt ons, maar het herscheppende woord, de geest van de Eeuwige.

Raam 5 – Rust
Dit raam is gemaakt in 1957 met als motief: Komt herwaarts tot mij, gij allen die vermoeid en belast zijt, en ik zal u rust geven (Mattheüs 11: 28). We zien een vrouw, een man, kinderen, mensen in gebed, soldaten, slachtoffers van het geweld. Jezus oogt meer westers dan oosters. Blijkbaar is niet zijn historische maar zijn ideële gestalte belichaamd.

Raam 6 – Licht der wereld
Alleen een handtekening: 1958 NS. Heel treffend is de veelkleurigheid van de verzamelde mensen, zowel in hun huid als hun kleren. Hun handen strekken ze uit naar de stad van de toekomst, ze kijken met helderziende ogen. Het licht is niet zomaar het algemene licht van het idealisme. Er kan geen misverstand over bestaan: het gaat in al deze ramen niet om de historische Jezus maar om de gekruisigde Christus, die ondanks zijn smadelijke afgang de liefde en trouw van God, zijn vader, belichaamt.

Raam 3 – Oervloed
Het derde raam laat nog steeds het golven van de oervloed zien. Het onderschrift verwijst naar Psalm 31: Gij zijt mijn rots en mijn burg. De kerk op de rots is het beeld van het levende lichaam van Christus, de gemeenschap van mensen die er haar thuis vindt.

Raam 4 – Vrede!
Ook dit raam heeft Nico Schrier in 1946 voltooid naar het ontwerp van ds. Oldeman. We zien de engel van de vrede met de vleugels van de geesteswind afdalen, omgeven door pijlsnel vliegende vredesduiven. Linksonder liggen de voorheen zo gevreesde wapens nu als oud ijzer. Rook en vuur zijn ook hier te zien, net als in het eerste raam. Maar nu is het het smidsvuur waarin het oorlogstuig wordt omgesmeed tot landbouwgereedschap.

Raam 9 en 10 – Stralend licht
Toen de kerk werd gerestaureerd en gerenoveerd (2002) werden in de noordwand twee ramen, links en rechts van de oude preekstoel, aangebracht in dezelfde stijl als de acht in de zijwanden.
Ger Lam maakte het glas in lood. Het motief was heel eenvoudig en veelzeggend. Hij beeldde de ster af zoals die op (bijna) alle acht oudere ramen is te zien. Hij beeldde zo het licht zelf af, dat stralend op ons toekomt.

Raam 7 – Compassie
Op elk raam kijken de beide engelen omhoog naar het licht van de ster. Hier kijken ze naar beneden, ze houden het kruis van de liefde en het anker van de hoop in hun armen. Ieder herkent het verhaal van de barmhartige Samaritaan uit Lukas 10. Een verhaal van barmhartigheid, compassie, medeleven. Dit raam doet je opnieuw beseffen hoeveel aandacht er in alle ramen is voor de lijdende wereld en de lijdende mens. Maar dat werkt niet belastend. Het is in licht gevangen.

Raam 8 – Opstanding
Het achtste raam toont de opstanding van de gekruisigde – zie de tekenen in zijn handen en voeten, en in zijn zijde. De opgestane oogt desondanks herboren en sterk. Hij is opgewekt door de trouwe liefde van de Eeuwige zoals die in hem belichaamd is, in kruis en opstanding beide. Hij belichaamt tegelijk de toekomst van de wereld, de toekomst van het leven.

Historie van de ramen in vogelvlucht

Januari 1940
Voorstel ds. Oldeman voor gebrandschilderde ramen.

Mei 1940
Plannen de prullenbak in vanwege uitbreken WOII.

Juni 1944
Nieuw ontwerp van ds. Oldeman voor vier ramen.

December 1946
De ramen 1 tot en met 4 (aan de straat) worden onthuld.

September 1957 - december 1959
De ramen 5 tot en met 8 (aan het plein) worden geplaatst.

14 april 2002
Bij de renovatie van de kerk worden de ramen 9 en 10 (noordwand) geplaatst.

Anton Blinkhoff

"De kerk moet kerk bij de mensen zijn"

Anton (97) en Lien (95) Blinkhoff wonen sinds 1960 in Santpoort. Geboren en getogen in IJmuiden kwam Anton als field engineer in dienst bij Shell na de oorlog. Inmiddels getrouwd met Lien kwamen ze achtereenvolgens op Sumatra, Borneo/Brunei en in Syrië en de Libanon terecht. Op Sumatra bleek al dat hij talent had om met de meest verschillende mensen vertrouwelijk contact te leggen, niet alleen met het Europese management van de diverse vestigingen maar ook met de lokale bevolking die bij de oliewinning betrokken was; het Passar Maleis pikte hij snel op. Op Borneo raakten hij en zijn vrouw ook betrokken bij de opvang van schepelingen, die soms wel langer dan een jaar van huis waren met opeenvolgende olietransporten.

Bij de gemeente van de Dorpskerk raakte Anton nader betrokken toen ouderling-kerkvoogd Wim van Eijk hem benaderde om ouderling te worden. Anton en Lien voelden zich sterk met het gebouw en het kerkenwerk verbonden. De herinrichting van 2002 vonden zij daarom een tragedie; er ging iets verloren waaraan zoveel goede herinneringen waren verbonden. Hun geestelijke betrokkenheid bij de kerkelijke traditie is evenwel onverminderd sterk.

Toen de kerkgang in de loop van de jaren 70 en 80 begon terug te lopen, besefte hij dat de kerk op de een of andere manier de straat op moest, om kerk bij de mensen te zijn; een herberg in de straat moest het worden. Hieruit zijn onder andere Het Open Venster en de Kennemer Sociëteit Velsen voortgekomen. Van de laatste is Anton erelid.

Gevraagd naar het toekomstperspectief van de Dorpskerk zegt Anton: "Gewoon doorgaan; zolang er geld voor is en de mensen het ervoor over hebben: gewoon doorgaan in de Dorpskerk. De geschiedenis laat zien dat het kerkelijk meeleven altijd zijn dieptepunten en hoogtepunten heeft gekend."

Job ter Steege

Woonde als kind in de pastorie

Hij woonde als kind in de grote pastorie, die in 1917 tegelijk met de nieuwe Dorpskerk na de brand werd gebouwd aan de Burg. Enschedélaan 36, ter vervanging van de oude pastorie aan de Hoofdstraat. Als kind schreef hij zijn naam in de zuidelijke stam van de dubbele boom voor de pastorie. De letters zijn nog altijd te lezen.

De familie Ter Steege kwam er in 1951 wonen. Job was vier jaar en hij zou er tot zijn elfde blijven wonen. Zondags zat hij doorgaans met moeder en zus in de bank naast de koster, achter in de kerk, niet zo in het zicht.

Het straatbeeld in zijn jeugd werd nog niet beheerst door auto's. Job herinnert zich dat zijn vader op een goed ogenblik zijn werk buitenshuis gemotoriseerd kon gaan doen: hij kreeg een Solex en Job kreeg de Zweedse fiets van zijn vader. Na de middelbare school ging Job muziekwetenschappen studeren en genoot hij het voorrecht om tegelijk ook aan het conservatorium piano te studeren. Generaties leerlingen heeft hij sindsdien in musische sferen gebracht. Tegenwoordig woont hij weer achter de inmiddels voormalige pastorie.

Joost Jongepier, boekhandel Bredero

Wij geven onze klanten meer

Wat verkoopt een boekverkoper? Het antwoord op die vraag ligt voor de hand. Het woord zegt het al: hij verkoopt boeken, bundeltjes bedrukte velletjes papier met een kaftje erom.

Op het eerste gezicht een waarheid als een koe, maar wie verder kijkt dan zijn neus lang is, ontdekt al snel dat in een boekwinkel heel andere dingen over de toonbank gaan. De man die zelden leest, maar er in de vakantie drie dikke thrillers doorjaagt, koopt ontspanning. De vrouw die van taal houdt en mooie zinnen koestert, schaft schoonheid aan. Wie een boek over geschiedenis of architectuur koopt, verwerft daarmee een portie kennis. En voor wie op zoek is naar gedachten die het alledaagse materiële leven overstijgen, biedt de boekhandel inspiratie en verdieping.

Een boekverkoper slijt dus boeken die voor iedereen in een andere behoefte voorzien. Toch vormen boeken niet de essentie van het vak. Wat het werk als boekhandelaar echt de moeite waard maakt, zijn de klanten. Die verschillen onderling net zo van elkaar als een thriller van Karin Slaughter verschilt van een klassieker van Dostojevski. Als boekverkoper probeer je eraan bij te dragen dat klanten de winkel verlaten met het juiste boek om extra van hun vakantie te genieten, of met het ideale cadeau voor een specifieke vriendin. Daarvoor moet je goed luisteren naar klanten en met hen meedenken. Maar soms begint het meedenken al veel eerder. Je koopt boeken in op de beurs, maanden voor ze verschijnen. Dan al denk je regelmatig: "O, dat is echt een boek voor mevrouw K. Of: dat boek is echt iets voor meneer W."

Wie denkt dat een boekhandelaar handelt in boeken heeft gelijk, maar hij ziet het belangrijkste over het hoofd. De boekverkoper voorziet klanten vooral van die inspiratie, kennis of ontspanning, waar ze naar op zoek zijn.

Santpoort helpt Madras

Stapels oude boeken, tot het plafond van de kerkenraadskamer, een schaap op het plein voor de kerk waarvan het gewicht geraden moest worden, meubels, speelgoed, kleding in de kerk voor de verkoop. Alles moest weg... De bazaar in en om de Dorpskerk was jarenlang een evenement waar heel Santpoort warm voor liep.

De opbrengst kwam ten goede aan het werk van de stichting Santpoort helpt Madras. Twee vrijwilligers, Hans Kosters en Willem van der Pijl hebben heel wat uren van hun vrije tijd aan het werk van de stichting besteed. Willem was 20 jaar voorzitter. Drie jaar geleden heeft hij het stokje doorgegeven aan Guus van Dee, de zoon van de oprichter. Hans is sinds twee jaar secretaris.

Wat doet de stichting?

Willem (beetje voorzichtig): "De stichting Santpoort helpt Madras is 22 jaar geleden in het leven geroepen door oud-Santpoortenaar Nick van Dee, nadat hij had gezien welke nood er was in India, onder andere door de talloze overstromingen." De stichting leidt inmiddels een wat teruggetrokken bestaan. Hans: "We missen de menskracht om nog echt grote activiteiten te organiseren. De kerk heeft jarenlang het werk van de stichting gesteund, via de bazaars in de Dorpskerk. Mooie evenementen, die per keer wel 10.000 euro opbrachten. De laatste was in 2012. Gelukkig wordt het werk voortgezet via Wilde Ganzen en komt er ook via andere fondsen geld binnen."

Heel Santpoort kwam in beweging voor de bazaars

Wat bezielt (bezielde) jullie om dit werk te doen?

Hans (beetje lachend): "Het is werk voor mensen in nood. Dat is altijd goed, vind ik."
Willem: "Ik kende Nick van Dee en zijn vrouw via de kerk. Toen ik hoorde dat hij contacten had in India en erheen wilde gaan, heb ik hem vergezeld. Ik was onder de indruk van het ontwikkelingswerk in Madras."

De kerk heeft jarenlang het werk van de stichting gesteund, via de bazaars in de Dorpskerk

De stichting is niet vanuit maar wel via de kerk ontstaan, toch?

Willem: "Voordat de stichting er was, hadden we in de kerk al een Creatieve Maandagochtend Groep, een aantal dames die onder de inspirerende leiding van Jantine Hartendorf-Karkdijk allerlei mooie dingen maakte. De dames van deze club hebben het initiatief genomen om voor Madras een bazaar te organiseren, waar zij hun zelfgemaakte producten konden verkopen. De jaarlijkse bazaars waren een groot succes, mede dankzij de vele Santpoortse winkeliers die artikelen sponsorden voor het goede doel. Een van de dames verkoopt nog steeds haar zelfgemaakte kaarten en dat brengt jaarlijks zo'n 500 euro op."

We hebben het steeds over Madras. Wat is er dankzij de stichting in deze Indiase stad gerealiseerd?

Willem en Hans vertellen vol enthousiasme over het werk van Stephan Vidyaakar, social worker en stichter van het dorp Udavum Karangal (vertaald: 'Helpende handen'), dat onder de rook van de grote stad Madras (nu: Chennai) ligt. Hij is daar de contactpersoon. Ze zijn onder de indruk van wat deze man opzet voor kansarme jonge en oude mensen. Hans: "Hij vangt daklozen en wezen op, geeft kinderen een opvoeding die past bij hun. achtergrond. Voor Vidyaakar is iedereen gelijk, ongeacht ras, geslacht of geloof."

Willem: "Er zijn veel mooie en nuttige projecten gerealiseerd in Madras: een ziekenhuis, scholen, woonhuizen. We hebben ook gezorgd dat er geld kwam voor een ziekenauto. Het is niet bij Udavum Karangal gebleven. Vidyaakar heeft meer opvanglocaties opgezet in India. Om te kunnen werken op de manier die hij voor ogen heeft, wil hij onafhankelijk blijven van welke organisatie dan ook. Hij neemt daarom geen subsidies aan van overheden en is aangewezen op giften en steun van derden. Dat er vanuit Santpoort al jaren hulp wordt verleend, in geld en in natura, betekent veel voor hem. Zijn komst naar Santpoort in 2010 en 2013, zijn betrokkenheid bij de mensen hier en in de kerkdiensten, vond ik destijds heel bijzonder. "

"Voor Vidyaakar is iedereen gelijk, ongeacht ras, geslacht of geloof."

Wat kan de Santpoortenaar nu doen om de stichting te steunen?

Hans: "De stichting organiseerde in 2016 en 2017 de Duin- en Kruidbergloop, mensen kunnen zich nog steeds aansluiten bij het adoptieproject en voor vijf euro per maand een kind adopteren. In de jubileumweek vanwege 100 jaar Dorpskerk verkoopt de maandagochtendclub – als vanouds – weer allerlei mooi artikelen."

Draagt u het werk van Vidyaakar en de stichting Santpoort helpt Madras een warm hart toe? Word dan donateur van de stichting en geef uw bijdrage via IBAN NL 45 ABNA 0900204273. Al het geld komt terecht bij projecten van Stephan Vidyaakar. Meer informatie over de stichting en de projecten in Madras leest u op www.santpoorthelptmadras.nl.

Daarom gaan zij naar de Dorpskerk!

Coba Slings-Terpstra

"Ik ben lange tijd kosterbeheerder geweest van de kerk en het ontmoetingscentrum. Altijd beschikbaar en voor velen het eerste aanspreekpunt. Inmiddels ben ik met dat werk gestopt. Nu pak ik langzamerhand weer wat taken op, maar als vrijwilliger. Waarom ik in de kerk kom? Omdat ik een plekje zoek voor en in mijn geloof."

Sita van der Kaaij

"Naar de kerk gaan, dat is een beetje zoals ik ben opgevoed. Mijn man en ik komen uit verschillende delen van het land en wonen hier nu ruim 40 jaar. Momenteel ben ik in de kerk lector en een tijd terug ben ik diaken geweest. Deze actieve gemeente is een hechte groep en ik voel altijd een grote onderlinge verbondenheid."

Elina Keijzer

"Ik ben organist en sinds kort cantor van deze gemeente. Ik houd van alle kerkmuziek, oud en nieuw. Ik vind het mooi om te zoeken naar een goede invulling voor muziek in de viering, passend bij de lezingen en de sfeer daarvan. Dan kan een niet-liturgisch muziekstuk na de preek of na de dienst ook heel goed werken."

De heer De Ligt

"Ik kom oorspronkelijk uit Vlaardingen. Ik heb heel veel meegemaakt in mijn lange leven: oorlog, honger, verwoesting, bombardementen, en in 1953 de Watersnoodramp. Wat op mij veel indruk heeft gemaakt is het vertrouwen dat mijn vader had in het geloof. De woorden uit de Bijbel 'Wees niet bezorgd voor de dag van morgen' hebben hem maar mij ook, heel veel kracht gegeven."

Annelieke Hurkmans

"Ik ga naar de kerk een beetje vanuit traditie, mijn ouders hebben me dit meegegeven. Het is absoluut geen straf, ik ga nog graag en kom er ook tot rust. Ik woon al 30 jaar in Santpoort-Zuid maar door de jaren heen heb ik ook wel een band met de mensen in Noord opgebouwd. Ik heb altijd vrijwilligerswerk gedaan in de kerk. Het is een hechte en warme gemeente, waarin we lief en leed met elkaar delen."

Freek de Wolf

"Een paar jaar geleden ben ik tot geloof gekomen. Ik kom hier in de kerk omdat ik het belangrijk vind om naar de kerk te gaan. Ik wil meer leren over het geloof, wat het inhoudt en hoe je als christen in de wereld moet staan. God biedt mij keer op keer houvast in mijn leven."

Martine Roomer

"Voor mij is de zondagse kerkdienst een rustpunt in mijn drukke week en ik vind het altijd fijn om bij de koffie na de dienst weer even te kunnen bijpraten met anderen. Ik ga eigenlijk altijd weer vol energie en inspiratie naar huis! Het gevoel welkom te zijn en de onderlinge betrokkenheid is voor mij de meerwaarde van kerk zijn in de Dorpskerk."

Eline en Francisca de Boer

Francisca: "We gaan wel naar de kerk, een beetje vanuit gewoonte. Het contact met mensen vind ik leuk en ik wil ook graag weten hoe het met hen gaat."

Eline: "Er zijn hier mensen die je al je hele leven kent. Ondanks dat we hier wel een beetje de jongsten zijn, krijg ik het gevoel dat we er wel echt bij horen. Ik ga ook regelmatig naar een kerk waar vrienden heen gaan, maar het is toch fijn om terug te komen."

Sarah en Veerle Roomer

"Het knutselen, tekenen en zingen van liedjes over God vinden wij het leukst in de kerk. Vandaag hebben we iets geknutseld van Mozes, we mochten de Rode Zee inkleuren en Mozes erin plakken."

Henk Reefhuis:

“De kerk is van niemand en voor iedereen”

100 jaar Dorpskerk en 500 jaar Reformatie

Henk Reefhuis. Een innemend mens, met passie voor het geloof maar ook met een open mind voor mensen voor wie zaken als 'God', 'kerk' en ´geloof´ helemaal geen alledaagse kost zijn. Ik spreek met deze oud-voorganger en Santpoorter, over 100 jaar Dorpskerk en 500 jaar Reformatie. Waar raken deze zaken elkaar?

Even, voor wie u niet kennen…

"Ik was van 1989 tot 2013 voorganger in de protestantse gemeente Santpoort. Dit was mijn laatste gemeente. Inmiddels geniet ik van mijn emeritaatspensioen, ben ik gewoon kerkganger en zing ik onder andere mee in de cantorij. In 2004, toen ik nog voorganger was, zijn mijn vrouw en ik verhuisd van de pastorie naar deze woning aan de Kerkweg, en hier wonen we nog steeds, vrij, heerlijk, midden in dorp, met een mooie ontvangkamer beneden, ruimte voor boeken, wat wil je nog meer?" Al rondkijkend zie ik dat het vak, 'de theologie', hem inderdaad nog niet loslaat. Maar nu hij met emeritaat is, krijgt hij ook ruimte voor andere maatschappelijke contacten, bijvoorbeeld via de Franse conversatie- en literatuurlessen en een nieuwe filosofiekring in Bloemendaal.

Contacten met mensen van buiten de kerk zijn voor Henk altijd belangrijk geweest. Met een glimlach: "Ik heb 16 jaar godsdienst- en filosofielessen gegeven aan leerlingen van groep 7-8 op de twee openbare scholen in Santpoort. Die contacten tussen kerk en school zijn ontstaan nadat we in 1994 - ter gelegenheid van het 150-jarig bestaan van de kerkelijke gemeente - alle vier de scholen in Santpoort hadden uitgenodigd om eens in de kerk te komen kijken.

De docenten van de openbare scholen vroegen me daarna of ik de verhalen over de bijbel en filosofie ook niet bij hen op school kon komen vertellen. En ik moet zeggen, het was zo mooi om te zien hoe die kinderen steeds opnieuw werden geraakt door de aloude verhalen uit de Bijbel. Die lessen waren ook voor mij heel verrijkend."

31 oktober herdenkt religieus Nederland 500 jaar Reformatie. Wat wordt er dan herdacht?

"Tot 1500 ongeveer hadden we een kerk die heel overheersend en dominant was geworden: zo moet je geloven en anders niet. Dit zijn de woorden, zo wordt er gesproken in de kerk. De mensen van de Reformatie hadden zelfstandig Bijbel leren lezen, dankzij Erasmus onder andere. Luther zei: 'je hebt helemaal geen priester nodig om tot God te bidden of met God te spreken. Dat kun je zelf ook horen en verwoorden.' Tijdens de Reformatie keerden de mensen terug naar hun bronnen (de Bijbel), om daaruit te leren hoe je kerk kunt zijn. En datzelfde doen we nu nog steeds: wij zoeken ook naar nieuwe vormen van kerk zijn."

Wat zegt de Reformatie mensen die nu niets meer hebben met de kerk?

"Mensen doen nu in feite nog altijd hetzelfde als er tijdens de Reformatie gebeurde. Zij zeggen: we moeten zelf proberen te ontdekken wat de bijbel bedoelt te zeggen. Daar heb ik geen priester of paus voor nodig. Ook mensen die nu de kerk de rug toe keren, weten nog wel dat God liefhebben en je naaste liefhebben eigenlijk hetzelfde is."

Waarvoor hebben we de kerk dan nog nodig?

"Omdat je het niet in je eentje kunt. Je hebt elkaar nodig. Tijdens de lessen op school deed ik niets anders. We bevroegen elkaar op wat we hoorden in de verhalen van de Bijbel. En we hadden mooie gesprekken, in een sfeer van veiligheid en vertrouwen. Zo kun je ook in de kerk met elkaar om gaan. Iedereen mag hier zijn wie hij is en vinden wat hij vindt. Samen ontdekken wat er in de verhalen te horen valt, daar gaat het om, volgens mij."

De Dorpskerk bestaat nu 100 jaar en de Reformatie is 500 geleden. Is er een link tussen deze mijlpalen?

Voor Henk, die veel weet van de historie van de kerk, is dit geen moeilijke vraag: "Er moest iets gebeuren toen in 1916 de vorige kerk volledig afbrandde. De vraag was bij wijze van spreken: willen we een tweede ruïne (naast de ruïne van Brederode) of een nieuwe kerk? Het geld voor een nieuwe kerk was in no time bij elkaar. De voorganger van destijds, ds. Van den Bergh van Eysinga – een gezien en geleerd man, die de denkbeelden van de Verlichting aanhing – vond dat de inrichting wel wat soberder kon dan in de vorige kerk. Het was eenvoudig de plaats waar het geloof in de Christusfiguur verkondigd werd.

Is de kerk van alle tijden?

Henk: "Tijdens een rondleiding van schoolklassen door de kerk vroeg ik eens wat we met de kerk zouden moeten doen, later. Afschaffen, sluiten? Het antwoord was: 'nee, die kerk moet er gewoon zijn. Ik denk dat ze bedoelden: gesprekken zoals nu, die voer je gewoon in de kerk en anders eigenlijk nergens.

De kerk is van niemand en voor iedereen. Zo was het. Maar het is wel een uitdaging om deze traditie in stand te houden."

Heeft U iets te vieren?

Laat Wesseling dan iets lekkers voor U versieren!

Banketbakkerij Wesseling

Hoofdstraat 175 Santpoort 023-5377675

Banketb-wesseling@online.nl www.banketbakkerijwesseling.nl

Omdat lekker,lekkerder moet zijn maar toch niet te duur!

K. BOOT

SCHILDERWERKEN

- BUITEN- EN BINNEN SCHILDERWERK
- SAUSWERK
- SPUITWERK
- RENOVATIE

TEL: 023-5384336 | SANTPOORT-NOORD |
GSM: 06-25278608

Ruud Hirdes, voorzitter wijkkerkenraad Dorpskerk

Nog eens 100 jaar Dorpskerk?!

Kunt u zich Santpoort voorstellen zonder die toren van de Dorpskerk? Ik niet, in ieder geval, want voor mij heeft die er altijd gestaan. Kijkend vanaf de Rijksweg heb ik geen ander beeld van Santpoort dan het aanzicht van het 'Zwitserse' huis, de molen en de kerk. Een kerkgebouw dat dit jaar al 100 jaar deel uitmaakt van het vertrouwde beeld dat door vele fotografen en kunstenaars door de jaren heen is vastgelegd.

Maar dan gaat het alleen maar om de buitenkant. Voor velen is de binnenkant van de kerk veel minder vertrouwd. Sommige Santpoorters zijn er zelfs nog nooit geweest!

Nee, ik ga hier geen verhaaltje houden om u zo nodig naar 'de kerk' te lokken. Ik ben me ervan bewust dat het woord 'kerk' bij mensen allerlei associaties oproept die een ontmoeting in de weg staat. Lastig genoeg om het dan toch over een gebouw te hebben die in onze cultuur toch gewoon 'kerk' heet.

We nodigen u uit om de toekomst van de Dorpskerk samen vorm te geven.

Ik neem u nu mee naar de binnenkant, die voor een steeds kleiner wordende kerkelijke gemeenschap uiteraard vertrouwd is en hen na aan het hart ligt. Zij weten dat het op termijn steeds moeilijker wordt om de kerk in stand te houden. Natuurlijk, er zijn naast kerkelijke activiteiten zo nu en dan ook andere, vaak cultureel geïnspireerde, activiteiten. Zo is de kerk gastvrouw voor het jaarlijkse koffieconcert aan het begin van het Dorpsfeest. Verder is er een aantal vaste huurders. Maar dit genereert niet genoeg inkomsten om het gebouw op de langere termijn in stand te houden. Zou het niet eeuwig zonde zijn als daardoor het karakteristieke dorpse aanzicht in verval raakt? Of wellicht zelfs geheel zou gaan verdwijnen?
We worstelen met die problematiek en daarom willen we het kerkgebouw dichter bij u brengen, Dichterbij om uw betrokkenheid te vergroten bij de 100-jarige. Bij het karakteristieke van dit gebouw en de mogelijkheden die het kan bieden.
Een plek van samenkomst. Devoot van herkomst. Misschien wel heilig, maar vooral open, warm en inderdaad door de jaren heen voor veel mensen vertrouwd geworden.

Vanaf nu leggen we deze kerk als het ware ook in uw schoot.

Daarom zoeken we mensen om samen de volgende 100 jaar in te luiden. Initiatief, om naast het bieden van ruimte voor de bestaande kerkelijke gemeenschap, plaats in te ruimen voor nieuwe, andersoortige samenkomsten. Veel andere kerken hebben al zo'n proces van nieuwe initiatieven rond een gebouw meegemaakt. Maar we weten ook dat niet alles kans van slagen heeft en kerkgebouwen op den duur toch afgestoten en gesloten worden. Zover hoeft het met onze Dorpskerk niet te komen! We nodigen u uit om de toekomst van de Dorpskerk samen vorm te geven.

Het heeft een eeuw geduurd om hier te komen en wat mij betreft kan er bij het volgende eeuwfeest worden teruggekeken op een periode vol bloei en groei van een kerkgebouw dat in onze Santpoortse dorpsgemeenschap niet meer valt weg te denken. Als u ideeën heeft, of op zijn minst met ons wilt meedenken, neem dan contact met mij op.

Tot slot, ik hoop dat er door deze glossy een aanstekelijke betrokkenheid ontstaat en dat u nieuwsgierig geworden bent om ons in onze 'feestweek' even te komen opzoeken.

Daarom wil ik u namens het kerkbestuur van de Dorpskerk alvast van harte welkom heten!

Santpoortse ambachten in beeld

Niet iedereen is secretaresse of accountmanager. In Santpoort wonen en werken mensen die een ambacht uitoefenen. Wat drijft hen?
John Oosterhuis portretteerde hen.

Hannie de Man,
wolwinke 'Steekvanwal'

Hannie de Man runt samen met Lilian van Gulick en Rita Diependaal de wolwinkel 'Steekvanwal' in Santpoort-Noord.
"Mijn hele leven ben ik al creatief bezig. Als klein meisje naaide en haakte ik al poppenkleertjes. Breien is voor mij ontspannend. Ik vind het leuk om creaties te maken en met mooie materialen te werken. Het is ontzettend leuk om mensen te inspireren en te helpen bij het uitzoeken van materialen en patronen, zodat ze blij de winkel uitlopen".

Zo is het mij gelukt om van mijn hobby mijn werk te maken.

Eric Duijn,
Ambachtelijke Slagerij H.H. Duijn

Ronald Hijnen en Eric Duijn runnen na het plotselinge overlijden van Henk Duijn in 1991, de Ambachtelijke Slagerij H.H. Duijn. Samen met runner-up Patrick Meijer en worstmaker Gerrit van de Bos staan zij garant voor kwaliteitsproducten.

"Onze hoogwaardige kwaliteitsproducten vormen de basis van ons succes. Inkoop van duurzaam gemest levend vee, een volambachtelijke worstmakerij en een aantrekkelijke presentatie van producten in een modern jasje, dat zijn onze uitgangspunten. Hard werken en bezieling brengen het succes waar wij trots op zijn, energie halen wij uit de blije gezichten en complimenten van tevreden klanten."

Kwaliteit, hard werken en tevreden klanten!

Jos Kors,
molenaar van molen de Zandhaas

Voordat Jos cursussen voor molenaar ging volgen, was hij graficus-boekdrukker. Al jong was hij geïnteresseerd in geschiedenis, techniek, het weer en molens. Zo begon hij als vrijwilliger in de molens van Schoorl en Alkmaar; in 1983 haalde hij zijn molenaarsdiploma.
Met hulp van Stichting De Zandhaas kreeg Jos in 1991 de sleutels van de Zandhaas en na drie restauraties werd er in 1993 voor het eerst in zestig jaar weer gemalen. Nu is er een winkel en draait de molen continu met zeven medewerkers en tien vrijwilligers.
Jos vindt het geweldig om het ambacht van molenaar uit te oefenen en eerlijke biologische en reguliere producten te malen. Hij had nooit gedacht volledig molenaar te kunnen worden, maar die wens is helemaal in vervulling gegaan. En, wie kan er nog molenstenen scherp houden?

Trots op mijn vak!

José Huijbens-Haver,
glas-in-loodbedrijf Lichtspel

"Als klein meisje stond ik graag in de erker van mijn oma als de zon door het glas-in-lood van de bovenramen op de vloer scheen en rode, paarse, blauwe en groene vlekken achter liet. Als ik daarop ging staan, kreeg mijn witte maillot ook al die mooie kleuren. In die fascinatie heb ik mijn passie en mijn werk gevonden.

Vele jaren later word ik nog steeds vrolijk van het spel dat de zon speelt met gekleurd glas. Welk glas-in-loodpaneel ik ook maak, zoals op deze foto in isolatie-glas en met brandschilderingen, altijd wil ik dit lichtspel optimaal laten ontstaan."

Fascinatie voor het lichtspel

“Er hangt hier een goede sfeer van aandacht”

Paula Blom

Paula Blom gaat door met concerten organiseren in ’t Mosterdzaadje tot ze niet meer kan.
“Het werk is deel van mezelf geworden. Ik zal ophouden als het niet meer gaat. Of als het werk me gaat tegenstaan, maar dat zal niet gebeuren. Muziek en omgaan met mensen, dat is het leven zelf.”

U hebt ze vast weleens gezien. Treinreizigers, met een viookist op hun rug, die station Santpoort-Noord uitlopen en zoekend om zich heen kijken. Er is dan altijd wel een voorbijganger die hen aanspreekt: “U moet zeker naar ’t Mosterdzaadje? Ik loop wel even met u mee.” ’t Mosterdzaadje aan de Kerkweg, nu bijna 35 jaar concertzaal, is breed bekend in Santpoort en daarbuiten.

“Er ontstaat in dit kerkje, elk concert opnieuw, iets bijzonders”, vertelt Paula Blom, geboren Santpoortse en drijvende kracht achter ’t Mostertzaadje. “Dat is ook wat mij drijft. Ik wil mensen samenbrengen. Mensen die door hetzelfde geraakt worden, die zich verbonden voelen door de muziek.”

Van bouwval tot concertruimte

Paula en haar man Pim kochten het sfeervolle kerkje aan in 1982 als bouwval. Aanvankelijk was het de bedoeling dat hij er zou gaan klussen aan zijn oldtimers. “Maar ik zag meteen: hier moeten mensen samenkomen. En Pim ging ook heel snel om. Sindsdien heeft de klassieke muziek hier een enorme vlucht genomen. De naam ’t Mosterdzaadje, volgens bijbelboek Mattheus het kleinste zaadje dat uitgroeit tot een enorme boom, is heel toepasselijk.” En dat zonder subsidie en zonder toegangskosten. Er is alleen collecte na afloop en een groep trouwe donateurs. “Dat geeft een enorme vrijheid.” De musici ontvangen geen honorarium, maar krijgen zo ruim mogelijk hun onkosten

vergoed. Desondanks staan ze in de rij om te mogen spelen. "Ik zou hier elke avond een concert kunnen houden."

Meditatie

Wat niet betekent dat heel Santpoort de deur platloopt bij 't Mosterdzaadje. "Er blijft toch een drempel voor mensen die denken dat dit niks voor hen is. Die zich niet op hun gemak voelen bij het onbekende. Ik moedig ze altijd aan door te vertellen dat de sfeer hier heel gemakkelijk is. Er zijn altijd mensen die een nieuweling aanspreken. Er hangen schilderijen, er is iets te zien. En er is koffie en thee vooraf, door vriendelijke vrijwilligers ingeschonken. Dat maakt dat je heel goed hier alleen naartoe kunt gaan.

"Muziek is ook bij uitstek iets dat je goed alleen kunt beleven. Voor mijzelf is muziek een soort meditatie, een inkeer. Het geeft rust en ruimte in je hersenen, het opent je hart, het geeft toegang tot hogere sferen. De sfeer in dit gebouw maakt ook dat je die beleving echt kunt hebben, er hangt hier een goede sfeer van aandacht. Eigenlijk is dit kerkje precies geworden wat het al was, alleen in een andere vorm."

Van 1887 tot eind jaren dertig was het kerkje in gebruik door Evangelisatie Vereniging 't Mosterdzaadje. Later verhuisde deze groep naar een grotere kerk; de leden gingen uiteindelijk op in de PKN. "Wij hebben dezelfde soort missie: mensen in verbinding stellen met zichzelf door middel van iets wat van bovenaf gegeven wordt. Voor mij is het muziek, voor de kerk is het muziek en het Woord. In muziek komt het goddelijke heel dicht bij de mens. Muziek is altijd vanuit inspiratie geschreven. En inspiratie komt ook van ver weg, van hierboven. Ik denk dat de concertbezoekers dat heel goed aanvoelen. En daar hoeven ze niet kerkelijk of religieus voor te zijn."

Rot beroep

Muziek studeren is ook een soort missie, een roeping, vindt Paula. "Ik vind het een grote zegen dat er nog steeds mensen zijn die muziek maken. Want het is een rót beroep tegenwoordig. Er zijn zoveel podia verdwenen, er is zoveel wegbezuinigd. En het geld dat er nog is, gaat vaak op aan overhead.

"Daarom is deze concertzaal voor musici heel belangrijk. Wij kunnen, doordat we alles onbetaald doen, de concerten low budget houden.

't Mosterdzaadje, Kerkweg 29.

Bij ons worden musicvertroeteld. Ze worden warm ontvangen en zijn compleet vrij in het samenstellen van hun programma. Ze hoeven geen rekening te houden met de smaak van het brede publiek. Ze weten dat ze de mensen hier kunnen verrassen. Veel luisteraars zoeken wat ze al kennen, ik bied hier juist wat ze níet kennen. Er gebeuren bij ons dingen die je op Radio 4 al lang niet meer hoort. Ook het komende seizoen hebben we weer heel veel nieuws."

Pim

Pims foto staat op de houtkachel. Vroeger organiseerde ze alles samen met hem. "We waren 50 jaar samen. Hij was de echte muziekkenner, ik ben erin gegroeid. Natuurlijk missen we hem nog steeds. Afgelopen zondag werd er Schubert gespeeld, het waren stukken die Pim zelf graag speelde. En de bezoekers wisten gewoon: hier is Pims geest ook bij aanwezig."

Doorgaan

Paula wil doorgaan met de concerten zo lang ze gezond blijft. Een opvolgster heeft ze al wel op het oog: schoondochter Dasha Beltiukova, fluitiste. "En natuurlijk doe ik het niet alleen hier. Dit alles wordt door heel veel mensen gedragen. Van de webmaster, de programmaschrijver, de keukenploeg tot en met alle hulp bij de grote schoonmaak en het rondbrengen van brieven en affiches: allemaal vrijwilligers."

Voorlopig denkt ze niet aan stoppen. "'t Mosterdzaadje is deel van mezelf geworden. Een eigen schepping. Ik wil doorgaan tot het niet meer gaat en dan zorgen dat anderen het voort kunnen zetten. Dan hoop ik dat ik op mijn oude dag hier nog veel van muziek kan genieten en dat ik niet zal denken dat het vroeger beter was".

Gerrit Rijks

Dominee in Santpoort van 1968 tot 1989

"Mijn eerste indruk van de Dorpskerk was dat die donkerbruin en statisch en een preekkerk was. Ik werkte toen in Deventer in een haveloos gebouwtje, waar eigenlijk alles kon. Toen ik daar nog dominee was en er plannen kwamen voor nieuwbouw ben ik op een zaterdag gaan kijken naar het kerkgebouw van de Hoeksteen in Santpoort-Zuid. Ik heb er toen voor geijverd dat er in Deventer een kerkgebouw kwam naar het voorbeeld van de Hoeksteen. Want zo'n ruimte biedt veel mogelijkheden voor het samen kerk zijn. In Santpoort heb ik geprobeerd om dat samen kerk zijn, het samen onderweg zijn, te stimuleren. Zoals door een koppeling van het paasontbijt aan de paasvroegdienst. En buiten de zondagen om onder meer door een gespreksgroep van artsen over medisch-ethische vragen. De kerk is er immers niet alleen voor de zondag. Maar voor alle dagen dat mensen samen onderweg zijn.

Dat de kerken in Santpoort 'samen-op-weg' besloten om de Dorpskerk te verbouwen tot een kerkgebouw dat, net zoals de voormalige Hoeksteen, meer een 'doe-kerk' is dan een 'preekkerk', vind ik moedig. Het huidige kerkgebouw met aangesloten wijkcentrum kan de ontmoetingsplek zijn en blijven voor mensen die op een of andere manier op de roeping van het leven en de inhoud van de Bijbel betrokken zijn. Daarbij zal er altijd een kern zijn van nauw betrokkenen en een brede schare van, zo nu en dan en soms vaak, vaag of duidelijk geïnteresseerden. En wat de kerk daarbij te bieden heeft, is veel meer dan alleen het preken waarvoor de oude Dorpskerk vooral was ingericht."

Bas Kuntz

"Ik wil de gemeenschap iets teruggeven"

"Santpoort is een mooi dorp. 'Mooi' in twee opzichten: qua omgeving en als gemeenschap. Er heerst hier echt een gemeenschapsgevoel," aldus Bas Kuntz. De meeste Santpoorters kennen hem. In 2005 raakte hij betrokken bij de Harddraverij Vereniging en sinds 2010 is hij voorzitter van deze club, die inmiddels 1500 leden heeft. Wie Harddraverij Vereniging zegt, zegt ´Dorpsfeest´, het evenement waar heel Santpoort jaarlijks voor uitloopt. "In acht dagen tijd organiseren we ongeveer 44 activiteiten. Met 350 vrijwilligers wordt in korte tijd enorm veel werk verzet, om het Dorpsfeest te laten slagen. Het paard staat altijd centraal en de kortebaandraverij is daarbij ons kroonjuweel (dit jaar voor de 258e keer!). Ook landelijk gezien is dit een wedstrijd van formaat."

"Waarom ik dit werk voor de vereniging doe? Om het dorp en de bewoners iets terug te geven. Als bewoner heb ik echt het warme gevoel dat ik in een gemeenschap leef, die er ook voor mij is als dat nodig is; daar mag ik best iets voor terugdoen. Zoals een feest voor de hele gemeenschap dat we met elkaar kunnen vieren. Daarbij is het mijn streven om dat elk jaar nog beter te laten slagen. Wat ik in mijn werk als ondernemer doe – bedrijven helpen groeien – wil ik ook met het Dorpsfeest bereiken.

"Tijdens het Dorpsfeest vragen we iedereen deze vlag uit te steken. Het hele dorp is dan geel gekleurd."

Het feest hoeft niet groter te worden, het moet ´dorps´ blijven. Het is wel mooi als we er nog meer mensen uit het dorp bij kunnen betrekken. Zodat het Dorpsfeest echt een evenement ´voor, door en met het dorp´ wordt."

Prijsvraag!

Wilt u kans maken op een mooie prijs?

Doe dan mee met de jubileumprijsvraag!
Het werkt heel eenvoudig:

- Zoek de antwoorden op de drie onderstaande vragen
- Zet uw antwoorden op een briefje
- Lever het briefje in in de kerk, of mail naar 100jaardorpskerk@pg-spvb.nl

P.S. De antwoorden zijn niet moeilijk te vinden.
Meedoen betekent kans maken op een van de mooie prijzen (afdruk tekening Eric Coolen, Santpoorts Bier en ...)!

De vragen

1. Hoeveel engelen zijn er in totaal afgebeeld in alle 10 glas-in-loodramen in de kerk?
2. Welke tekst staat er bij binnenkomst rechts in de hal van de kerk en welk nummer staat eronder?
3. Wat staat er onderaan het raam boven de andere ingang van de kerk?

Uw briefje met antwoorden kunt u inleveren tot en met donderdag 26 oktober, in een doos bij de hoofdingang van de Dorpskerk of via het mailadres 100jaardorpskerk@pg-spvb.nl. Vermeld daarbij uw naam, telefoonnummer en/of e-mailadres.

Op vrijdag 27 oktober wordt de prijswinnaar 's avonds bekendgemaakt na het meezingfestival. Bij meer goede inzendingen wordt de winnaar bepaald via loting.

Veel succes!

"Het wordt hier weleens 'Asterix en Obelixdorp' genoemd. Als de Romeinen binnenvallen, dan is ons dorp verenigd."

Bram Bosch

Een pleidooi voor grootmoedigheid

Mensen die zich zonder eigenbelang inzetten voor de gemeenschap, zodat we het prettig hebben met elkaar, daarvan zou Bram Bosch er graag meer zien. "Belangeloosheid staat een beetje onder druk de laatste tijd."

Bram Bosch, eigenaar van sportzaak Bosch Sport in de Hoofdstraat in Santpoort-Noord, was bijna 25 jaar bestuurslid van de winkeliersvereniging in de Hoofdstraat. In die functie trok hij de kar van allerlei initiatieven. Zoals het culinair evenement Santhappen, de ijsbaan en de herinrichting van het Broekbergenplein.

Just do it

"Als je vraagt wat mij bezielt, wat mij drijft, dan is dat een zekere onbaatzuchtigheid. Iets doen zonder dat het voor jezelf iets oplevert. Just do it, ga gewoon beginnen en dan kijken we daarna wel verder. Op die manier hebben we als winkeliersvereniging veel kunnen bereiken. Ga maar eens op zoek naar een dorp van 7500 inwoners met 70 winkels die kwaliteit leveren."

"Neem nou dat Broekbergenplein. De gemeente had het plan om er een rotonde aan te leggen. Dat zou de doodssteek zijn geweest voor het dorp. Met een klein comité hebben we toen een alternatief plan ingediend en we vonden een gewillig oor bij de wethouder. Op

het plein gebeurt nu van alles. Maar dat was niet gelukt als we er niet voor waren gesprongen. Of neem onze ijsbaan. Die was er nooit gekomen als we dat niet een keer in gang hadden gezet. Dat zijn van die dingen, die houden je bezig en dan ga je iets dóen."

Terugkijkend merkt Bram wel dat er een en ander veranderd is. "Die onbaatzuchtigheid staat een beetje onder druk. Mensen zijn niet meer zo snel geneigd om iets om níet te doen. Alles gaat sneller, we zijn allemaal wat harder geworden en meer met onszelf bezig.

Prestaties staan voorop. Kijk naar de sport: we selecteren ons helemaal suf. Jongetjes van zes worden nu gescreend op hun skills voor hockey en als je niet genoeg talent hebt, mag je niet meer meetrainen."

Schaatsen

Ander pijnpunt voor Bram is de teloorgang van de schaatssport. "Schaatsen was vroeger volkssport nummer één. Maar toen kwam in de jaren negentig de klapschaats. Daardoor zijn we niet alleen harder gaan schaatsen, maar ging alles ook meer geld kosten. De goedkoopste klapschaats kost 600 euro, vier keer zoveel als een gewone schaats. Ouders haken dan een keer af. Schaatsen is nu voor de elite. Bij schaatsclubs zien ze dat de sport langzaam het putje induikt.

Dáár zit mijn frustratie. We willen geen dikke kinderen in de klas? Laat het NOC/NSF er dan voor zorgen dat volkssporten betaalbaar blijven."

Daarom is Bram zo blij met het ijsbaantje. "Het kost niks en is gerealiseerd door onbaatzuchtige doeners. Het veld ligt al klaar om onder water gezet te worden. Santpoort is klaar voor de winter! Maar om fijn met elkaar te kunnen schaatsen, heb je dus mensen nodig die dat zonder eigenbelang organiseren." Kortom: willen we het leuk hebben met elkaar, dan hebben we onbaatzuchtige mensen nodig. "Als we in staat zijn om een goede sfeer te scheppen en het leuk te maken, zodat iedereen het naar zijn zin heeft, gaat alles beter. Dat is de rode draad."

Generaals

Die rode draad was voor Bram aanleiding om mee te doen met een aantal evenementen van de Dorpskerk. "Dominee Otto Sondorp vroeg mij voor zo'n een-op-eengesprek in Bartje Boven. Wat ik als niet-gelovige – ach er is geen mens die níet gelooft – te melden had over bezieling. En ik heb meegewerkt aan twee thema-avonden in de Dorpskerk, over de vluchtelingenproblematiek en over de zorg.

"Wat ik ervan vond? Er waren genoeg mensen in de zaal, maar ik miste een tastbaar resultaat. Na afloop ging iedereen naar huis en dat was het dan. Dat vond ik jammer. Als ik zelf iets voor elkaar wil krijgen, start ik liever met een klein comité dat direct in actie komt. Wie een strategie wil uitdenken, heeft geen honderd soldaten nodig. Aan drie generaals, drie mensen met denkkracht, heb je genoeg. De kunst is alleen ze te vinden."

Verenigd

Wat dat betreft boft Santpoort enorm met haar ligging. "Vlakbij Haarlem, IJmuiden, Amsterdam. We hebben hier veel hoogopgeleide mensen met goede banen, met allerlei vertakkingen in de maatschappij, die je zomaar kan oproepen. En in een kleine gemeenschap kunnen dingen makkelijker, de lijntjes zijn korter.

Bram: "Ga gewoon beginnen en dan kijken we daarna wel verder. Op die manier hebben we als winkeliersvereniging veel kunnen bereiken."

"Bovendien, wat niet onvermeld mag blijven: we hebben een zeer actief verenigingsleven. Met z'n allen krijgen we heel veel voor elkaar. Nieuwe mensen zijn hier snel ingeburgerd. Het gaat echt goed in Santpoort. Zowel economisch als qua leefbaarheid. We hebben alleen luxeproblemen. Ik wens Santpoort toe dat dit altijd zo blijft."

Lachend: "Het wordt hier weleens 'Asterix en Obelixdorp' genoemd. Natuurlijk staan we soms tegen elkaar op. Maar als de Romeinen binnenvallen, dan is ons dorp verenigd. Ik denk dat veel inwoners bijna niet doorhebben dat het zo is. Het is een automatisme voor ons."

Voor de kinderen

Dit verhaal van Noach lees je van buiten naar binnen

Veertig dagen later deed Noach het raam van de boot open. Hij liet een vogel los om te zien of er al droog land was. Maar overal was nog water. De duif, een raaf, kon nergens een plekje vinden om uit te rusten, en kwam terug naar de boot. Noach stak zijn hand uit en haalde de duif weer naar binnen. Noach wachtte zeven dagen. Toen liet hij de duif weer los. 's Avonds kwam de duif met een blaadje van een olijfboom in zijn snavel. Toen wist Noach dat het water op de aarde langzaam droog werd. Op de 27ste dag van de eerste maand. Noach was toen 601 jaar oud. Hij deed het dak van de boot af, samen met zijn vrouw en zijn schoondochters. Ook alle dieren naar buiten, met zijn zonen, zijn vrouw en zijn buiten, allemaal soort bij soort.

Want het water was van de boot af, samen met je vrouw, je zonen en hun vrouwen. Stuur ook alle dieren naar buiten, de vogels, het vee en alle kleine dieren, allemaal weer jongen krijgen, zodat er weer veel dieren op de aarde komen. Ze mogen naar buiten, met zijn schoondochters. Ook alle vogels en alle kleine dieren. Noach ging naar buiten, alle vogels en alle kleine dieren naar buiten, allemaal soort bij soort.

Weer wachtte Noach zeven dagen. Toen liet hij de duif los. Maar nu kwam de duif niet meer terug. Noach was toen 601 jaar oud. Hij deed het dak van de boot af, samen met je vrouw, je zonen en hun vrouwen. Stuur ook alle dieren naar buiten, de vogels, het vee en alle kleine dieren, allemaal weer jongen krijgen, zodat er weer veel dieren op de aarde komen. Ze mogen naar buiten, met zijn schoondochters. Ook alle dieren naar buiten, allemaal soort bij soort.

Veertig dagen later deed Noach het raam van de boot open. Hij liet een vogel los om te zien of er al droog land was. Maar overal was nog water. De duif, een raaf, kon nergens een plekje vinden om uit te rusten, en kwam terug naar de boot. Noach stak zijn hand uit en haalde de duif weer naar binnen. Noach wachtte zeven dagen. Toen liet hij de duif weer los. 's Avonds kwam de duif met een blaadje van een olijfboom in zijn snavel. Toen wist Noach dat het water op de aarde langzaam droog werd. Op de 27ste dag van de eerste maand. Noach was toen 601 jaar oud. Hij deed het dak van de boot af, samen met zijn vrouw en zijn schoondochters. Ook alle dieren naar buiten, met zijn zonen, zijn vrouw en zijn kleine dieren naar buiten, allemaal soort bij soort.

Want het water was van de boot af, samen met je vrouw, je zonen en hun vrouwen. Stuur ook alle dieren naar buiten, de vogels, het vee en alle kleine dieren, allemaal weer jongen krijgen, zodat er weer veel dieren op de aarde komen. Ze mogen naar buiten, met zijn schoondochters. Ook alle

Zoek de weg naar het oor

Zoek de acht verschillen

Bredero Boeken feliciteert
de Dorpskerk met
haar jubileum

Hoofdstraat 234,
Santpoort-Noord

LICHTSPEL
GLAS IN LOOD

José Huijbens-Haver

Hoofdstraat 203
Santpoort-Noord
023 - 5395909
www.lichtspel.nl

WWW.SLAGERIJDUIJN.NL

De Kiewit
Buijsman
Wientjes
Notarissen

Hoofdstraat 236, 2071 EP Santpoort-Noord,
E-mail: info@dekiewit.nl,

Tel. 023 538 34 34, Fax 023 537 61 29
Website: www.dekiewit.nl

BEN VREMAN
Uw Warme Bakker

Terrasweg 24 Telefoon 023 537 69 78

Openingstijden: GEHELE WEEK geopend

Elke dag zó uit de oven

een grote sortering

KNAPPEND VERS BROOD

en als vanouds HEERLIJK GEBAK

FYSIOTHERAPEUTISCH CENTRUM SANTPOORT

ONZE SPECIALISATIES:

BEKKENFYSIOTHERAPIE
DRY NEEDLING
SPORTFYSIOTHERAPIE
BEHANDELING ARTERIEEL VAATLIJDEN
MEDISCHE TRAININGSTHERAPIE
MANUELE THERAPIE
MANUELE LYMFEDRAINAGE

FYSIOTHERAPEUTISCH CENTRUM SANTPOORT
BURG. WEERTSPLANTSOEN 108
2071 PK SANTPOORT-NOORD
TELEFOON 023-5490535
INFO@FYSIOSANTPOORT.NL
WWW.FYSIOSANTPOORT.NL

Pletting Consultancy

Als het om mensen gaat

Uw adres voor:

- ***Administraties** (zzp en particulier)*
- ***Belastingzaken en -advies***
- ***Training & Educatie***

JT Cremerlaan 76, 2071 SP Santpoort ; tel.:023 5375747 of 06-36515458

www.pletting-consultancy.nl Aangesloten bij het CRKBO

www.dorpskerksantpoort.nl